

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9Co/175/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8316206264
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8316206264.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovej a sudkýň JUDr. Gabriely Klenkovej PhD. a JUDr. Jany Burešovej v spore žalobcu Prima banka a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 315 75 951, proti žalovanej S. P., F.. XX.X.XXXX, H. XX, XXX XX B., o zaplatenie 5.805,99 eura s príslušenstvom, takto o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 5C/254/2016-103 zo dňa 4.9.2018

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v zamietavom výroku a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania.

Žalovanej nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Humenné (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol takto: „Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi 4265,58 eur s 5% ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 21.04.2016 do zaplatenia, priznanú rozsudkom Okresného súdu Humenné č. k. 5C/254/2016-55 zo dňa 06.02.2017 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 9Co/68/2017-76 zo dňa 24.10.2017, v lehote do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietal.

Žalobcovi vo vzťahu k žalovanej priznáva náhradu trov konania v rozsahu 54% s tým, že o výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca žalobou, súdu podanou 30.6.2016, doplnenou 28.9.2016 a 7.10.2016 žiadal, aby súd uložil žalovanej zaplatiť mu sumu 5.805,99 eura, úroky z omeškania, žiadajúc taktiež, aby súd uložil žalovanej zaplatiť mu náhradu trov s konaním mu vzniknutých. Žaloba bola odôvodnená tým, že dňa 17.6.2014 uzatvorená bola medzi ním a žalovanou úverová zmluva č. XXXXXX, na základe ktorej poskytol žalovanej peňažné prostriedky vo výške 6.000 eur. Poskytnutý úver žalovaná zaviazala sa splatiť v pravidelných anuitných splátkach, pričom počet a termíny splátok, istiny, úrokov a poplatkov sú rovnaké a sú určené termínom splatnosti anuitnej splátky. Celý úver bola povinná splatiť do 17.6.2024. Svoje povinnosti však nespĺnila, splnenie má jej uložiť súd, konkrétne má jej uložiť zaplatiť istinu úveru 5.537,70 eura, úrok 261, 32 eura, úrok z omeškania 2,39 eura a poplatky za poistenie schopnosti splácať úver 4,58 eura. Taktiež si uplatnil aj úrok z omeškania zo sumy 5.537, 70 eura od 21.4.2016 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 261,32 eura od 21.4.2016 do zaplatenia.

Súd konštatoval, že vo veci pôvodne rozhodol rozsudkom zo 6.2.2017 č.k. 5C/254/2016-55 tak, že žalovanej uložil povinnosť uhradiť žalobcovi sumu 4.265,58 eura s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 21.4.2016 do zaplatenia, a to v 100 eurových mesačných splátkach splatných vždy do 25. dňa v mesiaci, počnúc prvým dňom kalendárneho mesiaca nasledujúceho po právoplatnosti rozsudku pod stratou výhody splátok a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Rozsudok bol v zamietavom výroku a v časti jeho vyhovujúceho výroku týkajúceho sa splatnosti istiny a príslušenstva a v súvisiacom výroku

o trovách konania uznesením Krajského súdu v Prešove č.k. 9Co/68/2017-76 z 24.10.2017 zrušený a v rozsahu zrušenia bola vec vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V zrušujúcom uznesení bolo uvedené, že súd prvej inštancie sa nezaoberal možným výkladom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. vo svetle textu a účelu Smernice 2008/48/ES, čím je jeho rozhodnutie v zamietavej časti nezrozumiteľným.

Z vykonaného dokazovania mal súd za zistené, že medzi stranami sporu bola dňa 17.6.2014 uzatvorená Zmluva o úvere č. XXXXXX, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej bezúčelový úver vo výške 6.000 eur pri fixnej úrokovej sadzbe do splatnosti úveru 13,9 % ročne. Žalovaná sa zaviazala úver splatiť 120 anuitnými splátkami po 93,49 eura mesačne. Súčasne sa zaviazala uhradiť poplatok za poskytnutie úveru 300 eur a mesačne uhrádzať poplatok za poistenie schopnosti splácať úver 2,29 eura. Termín splatnosti prvej splátky bol 15.7.2014 a poslednej 17.6.2024. Každá ďalšia splátka bola splatná k 15. dňu v kalendárnom mesiaci. Výška RPMN bola 16,59 %, priemerná hodnota RPMN bola 17,94 %, úrok z omeškania 5 % ročne, poplatok za vklad v hotovosti na úverový účet 2,50 eura, poplatok za predčasné splatenie úveru alebo jeho časti 1 %/0,5 %/0 % z predčasne splatenej čiastky úveru, poplatok za zmenu zmluvných podmienok na klientovu žiadosť 40 eur, poplatok za upomienku 15 eur, poplatok za výzvu 30 eur a poplatok za potvrdenie a súhlasy vydané bankou na klientovu žiadosť 24 eur. Celkovo sa žalovaná zaviazala žalobcovi zaplatiť sumu 11.518,80 eura (článok 1. Zmluvy).

Súd uviedol, že žalobca výzvou z 20.4.2016 žalovanej oznámil predčasnú splatnosť úveru a vyzval ju k zaplateniu úveru najneskôr do 30.4.2016. Do predčasného zosplatenia pritom žalovaná uhradila žalobcovi sumu 1.734,42 eura.

Na základe vykonaného dokazovania dospel súd prvej inštancie k záveru, že podanej žalobe v časti poplatkov a úrokov nie je možné vyhovieť. Zmluva, ktorá bola medzi stranami sporu uzatvorená, bola zmluvou spotrebiteľskou. Vychádza sa z toho, že spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že, vzhľadom na jeho podnikanie, ponúkaný tovar a služby, koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Zmluva, nárok z ktorej žalobca uplatnil žalobu, podľa súdu prvej inštancie je zmluvou, v ktorej absentuje údaj požadovaný Zákonom o spotrebiteľských úveroch v jeho ust. § 9 ods. 2 písm. k), a to údaj o termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkoch. V zmluve je uvedený iba počet splátok a výška mesačnej splátky. Takéto znenie zmluvy je pre bežného spotrebiteľa nejasné, neurčité a nie je v súlade s uvedeným zákonným ustanovením. Súd prvej inštancie mal taktiež za preukázané, že zmluva neobsahuje náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. j), aj keď uvedená listina obsahuje výšku RPMN a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, neobsahuje predpoklady, ktoré boli použité pre výpočet tejto RPMN.

Súd prvej inštancie uviedol, že má vedomosť o právnom názore vyjadrenom v rozsudku Súdneho dvora Európskej únie z 9.11.2016 v právnej veci C-42/15 Home Credit Slovakia a.s./Klára Bíroová. V zmysle tohto rozsudku Smernica má sa vykladať tak, že členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice. Daný záver je však vzhľadom na napadnuté ustanovenie Zákona o spotrebiteľských úveroch neaplikovateľný, nakoľko v konkrétnom prípade ide o vnútroštátne právo - zákon, ktorý nad rámec smernice zakotvil prísnejšie náležitosti vo vzťahu k povinným náležitostiam spotrebiteľskej zmluvy o úvere, na splnenie ktorých je viazané posúdenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru. V danom prípade je zrejмый konflikt medzi smernicou a Zákonom o spotrebiteľských úveroch, to však neznamená, že sa má bez ďalšieho uplatniť pred vnútroštátnym právom smernica. V takomto prípade musí vnútroštátny súd skúmať, či môže smernici priznať priamy účinok, resp. nepriamy účinok. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie, v otázke priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku, spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice, zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také, sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci. Z tohto dôvodu nie je možné, aby vnútroštátne súdy poskytli smernici priamy účinok. Súd prvej inštancie uviedol, že v takomto prípade musí súd skúmať, či môže smernici priznať nepriamy účinok. V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora je rozsah a vymedzenie priameho účinku smerníc vyjadrený jednak právom Európskej únie, jednak právom vnútroštátnym, súd posúdi, či je možné uplatniť eurokonformný výklad, teda či je vzhľadom na právnu povahu smernice možné jej ustanovenie aplikovať pri výklade vnútroštátneho zákona. V takomto prípade musí ísť o výklad v čo najväčšej možnej miere v zmysle znenia účelu/cieľa smernice, musí ísť o výklad za použitia výkladových metód podľa vnútroštátneho právneho poriadku, nesmie ísť o výklad contra legem a nesmú byť porušené všeobecné právne zásady. Okrem uvedeného, výklad zákona nemôže narúšať všeobecné právne zásady, najmä zásadu právnej istoty. Vzhľadom na explicitné znenie Zákona o spotrebiteľských úverov v časti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, nemožno smernici

priznať ani nepriamy účinok. Jednalo by sa o výklad vnútroštátneho zákona contra legem. Súd prvej inštancie preto napriek rozhodnutiu Súdneho dvora Európskej únie mal za to, že úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. V bodoch 21 - 25 poukázal na viaceré rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, z ktorých vyplýva správnosť jeho záveru, ku ktorému dospel v tom zmysle, že Smernici európskeho parlamentu a Rady 2008/48/EHS nie je možné priznať ani nepriamy účinok. Uzavrel preto, že spotrebiteľský úver je potrebné podľa § 11 ods. 1 písm. b) Zákona o spotrebiteľských úveroch považovať za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaná má tak žalobcovi vrátiť len sumu reálne čerpaných prostriedkov z úverovej zmluvy. Keďže žalovaná celkovo vyčerpala sumu 6.000 eur a žalobcovi vrátila 1.734,42 eura, čo je zrejmé zo žalobcom predložených prehľadov o čerpaní, je preto povinná zaplatiť žalobcovi 4.265,58 eura, a preto žalobe vyhovel len v časti o zaplatenie tejto čiastky a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Rozhodol taktiež o úrokoch z omeškania, nakoľko žalovaná so zaplatením svojho záväzku mešká.

Pri právnom posúdení odkázal súd prvej inštancie na ust. § 497 Obchodného zákonníka, na ustanovenia Občianskeho zákonníka - § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 5, § 54 ods. 1, 2, § 517 ods. 1, 2, § 565, na ustanovenia Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch - § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1, na ustanovenie § 3 ods. 3 Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a na ustanovenie § 3 ods. 1 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z.

Výrok o trovách konania odôvodnil ustanovením § 255. Konštatoval, že žalobca bol úspešný v rozsahu 77 %, neúspešný v rozsahu 23 %, v dôsledku čoho patrí mu náhrada trov v rozsahu 54 %. Konštatoval taktiež, že žalovaná požiadala o povolenie úhrady dlhu v splátkach, avšak svoju majetkovú zárobkovú a sociálnu situáciu ničím nepreukázala, preto jej nebolo možné priznať plnenie dlhu v splátkach.

2. Proti tomuto rozsudku, v rozsahu zamietnutej časti a trov konania, podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, majúc za to, že je daný odvolací dôvod v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h), a písm. f) Civilného sporového poriadku. Uviedol, že pokiaľ súd žalobu v prevyšujúcej časti zamietol s argumentom, že neobsahuje náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) a písm. j), je to argument, ktorý je nesprávny. Výška, počet a termíny splátok istiny a úrokov uvedené sú v samotnom texte zmluvy v bode 1.2. Zároveň bod 2.5.3 obchodných podmienok žalobcu popisuje anuitné splácanie. Počet a termíny splátok istiny aj úrokov sú rovnaké, určené sú v termínoch splatnosti anuitnej splátky. Uvedené platí aj pre údaj o výške splátky. Banka bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere poskytne spotrebiteľovi výpis účtu vo forme amortizačnej tabuľky, ktorá uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť a lehoty a podmienky ich úhrady, vrátane rozpisu každej splátky s uvedením amortizácie istiny a úrokov, vypočítaných na základe úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru. Anuita a anuitné splácanie je definované ako pravidelné (periodické) plynutie pevne stanovených platieb počas určitej špecifikovanej doby. Anuitná splátka zostáva počas celej doby splácania rovnaká. Skladá sa zo splátky istiny a splátky úroku a výška anuitnej splátky sa nemení. Plynule sa mení výška a pomer istiny a úroku. Z toho vyplýva, že na začiatku úverového vzťahu najväčší podiel celej splátky bude tvoriť úrok a naopak, na konci bude najväčší podiel splátky predstavovať istina, čiže každou ďalšou splátkou sa splácaný úrok znižuje a splácaná istina sa zvyšuje. Je podľa žalobcu teda nesporné, že zmluva obsahuje údaje o výške, počte a termínoch anuitnej splátky a žiadny spotrebiteľ nemôže mať pochybnosti o tom, v akej výške a kedy bude poskytnutý úver splácať. Riešenie danej právnej otázky súdom sa odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, podľa ktorého nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala vyjadrenie o vnútornej skladbe tej-ktorej splátky. V tejto súvislosti poukázal na uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/146/2017 z 22.2.2018, 4Cdo/211/2017 z 23.4.2018, 3Cdo/56/2018 zo 17.4.2018, 4Cdo/187/2017 z 23.4.2018. Z predmetných rozhodnutí vyplýva, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Eurokonformným výkladom je možné dospieť k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu.

Žalobca taktiež uviedol, že pokiaľ súd prvej inštancie má za to, že v zmluve chýba náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j) - uvedenie predpokladov pre výpočet RPMN, všetky predpoklady sú v zmluve uvedené, a to výška úveru, dátum prvej splátky, dátum poslednej splátky, termín splatnosti, úroková sadzba, anuitná splátka, poplatok za poskytnutie úveru a dátum zmluvy. Zákon nepožadoval, ani v súčasnosti nepožaduje, uvádzať v zmluve konkrétny matematický výpočet RPMN. Žalobca taktiež uviedol, že zmyslom zákona nie je bezúčelný formalizmus alebo vynucovanie náležitostí zmluvy bez akéhokoľvek konkrétneho účelu. Účelom je dosiahnuť zrozumiteľnosť zmluvy pre spotrebiteľa, aby bol schopný posúdiť rozsah svojho záväzku. Má za to, že všetky náležitosti uvedené v zmluve boli dostatočné.

Žalobca preto žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil a žalobe v plnom rozsahu vyhovel.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadрила.

4. Krajský súd v Prešove (ďalej aj len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu, v akom bol napadnutý, vrátane konania mu predchádzajúceho, v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario). Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku zverejnil na úradnej tabuli ako aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 7.2.2019 (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru o tom, že odvolanie žalobcu je neopodstatnené.

5. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov vo vzťahu k zamietavému výroku rozsudku a s ním súvisiacemu výroku o náhrade trov konania v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením. Skúmal to, či na zistený skutkový stav súd prvej inštancie správne a v úplnosti aplikoval príslušné právne predpisy, či svoje rozhodnutie riadne odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS/78/05).

6. Podstata odvolacích argumentov žalobcu bola koncentrovaná na tvrdenie o nesprávnom právnom posúdení a nesprávnom zistení skutkového stavu veci súdom prvej inštancie.

7. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje na zistený skutkový stav konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav, dochádza k nemu vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

8. Nesprávne skutkové zistenia sú také zistenia, na základe ktorých súd vec posúdil po právnej stránke, a ktoré v podstatnej časti nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Dochádza k tomu vtedy, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov alebo vyjadrení strán nevyplývajú, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli dôkazmi preukázané, alebo vyšli najavo, opomenul. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov.

9. Oboznámením sa s obsahom spisu, s odôvodnením napadnutého rozsudku, zisteným skutkovým stavom, právnym posúdením uplatneného nároku súdom prvej inštancie, odvolací súd konštatuje postačujúco z vykonaného dokazovania zistený skutkový stav potrebný pre rozhodnutie vo veci, ako aj správne právne posúdenie vo vzťahu k zamietavému výroku, ako aj k súvisiacemu výroku o nároku na náhradu trov konania. Z odôvodnenia rozsudku je zrejмый vzťah medzi skutkovými zisteniami, úvahami pri hodnotení dôkazov a právnym záverom, ku ktorému súd dospel. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru poukazujúc na to, že pre záver o bezúročnosti úveru postačuje absencia aj len jednej zo zákonných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

10. Súd prvej inštancie uzavrel, že poskytnutý úver je bezúročný pre rozpor s ust. § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy. Z obsahu zmluvy vyplýva totiž len stanovenie výšky splátky, termín splatnosti prvej splátky, počet splátok a to, ku ktorému dňu v mesiaci mala žalovaná jednotlivé splátky splácať. Pokiaľ žalobca poukazoval na možnú aplikáciu rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veci Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej C-42/15, odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že pri konflikte smernice a vnútroštátneho zákona členského štátu Európskej únie je povinnosťou vnútroštátneho súdu skúmať, či môže smernici priznať nepriamy účinok. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, je povinnosťou súdu skúmať, či môže smernici priznať aspoň účinok nepriamy, teda či môže zákon vykladať eurokonformne. Takýto eurokonformný výklad zákona však nie je absolútny, pretože nemôže nahradiť výslovné znenie zákona, lebo by sa jednalo o výklad contra legem. Otázka priameho účinku smernice vo všeobecnosti sa v podstate týka vymedzenia podmienok, za ktorých vnútroštátne orgány môžu určitú normu práva Únie aplikovať priamo, bezprostredne na prípad, ktorý riešia. Vzhľadom na

existenciu ustálenej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami, v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku, spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také, sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci (napr. rozsudok z 5.10.2004 vo veci Pfeiffer C-397/01 až C-403/01, rozsudok zo dňa 17.7.1994 vo veci Faccini Dori C-91/92, rozsudok zo dňa 26.2.1986 vo veci Marshall C-152/84).

11. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie správne postupoval, ak o uplatnenom nároku žalobcu rozhodol v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy a úver posúdil ako bezúročný a bezpoplatkový. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozsiahlu prax odvolacích súdov vo vzťahu k posudzovaniu úveru za bezúročný a bezpoplatkový v prípade nerozčlenenia splátky úveru na istinu, úroky a poplatky. Pri jednoznačnom závere o bezúročnosti úveru z dôvodu nesúladu zmluvy s ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch nebolo potrebné zaoberať sa tým, či bol alebo nebol správnym záver, resp. výklad súdu prvej inštancie k ním tvrdenej absencii uvedenia predpokladov pre výpočet RPMN, absencii uvedenia celkovej čiastky, ktorú by mali spotrebiteľia zaplatiť a reagovať tým na odvoláciu argumentáciu žalobcu v tejto súvislosti.

12. Vo vzťahu k odvolacej námietke týkajúcej sa iného právneho posúdenia náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere Najvyšším súdom Slovenskej republiky, a to v uzneseniach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/146/2017 z 22.2.2018, sp. zn. 4Cdo/211/2017 z 23.4.2018, sp. zn. 3Cdo/56/2018 zo 17.4.2018 a sp. zn. 4Cdo/187/2017 z 23.4.2018, z ktorých záverov vyplýva, že eurokonformným výkladom je možné dospieť k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch nemožno od dodávateľa žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej splátky, odvolací súd uvádza, že sa s vysloveným právnym názorom najvyššieho súdu nestotožnil. Posúdenie právneho vzťahu, ako aj náležitostí nedostatku zmluvy o spotrebiteľskom úvere (§ 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch) je v zhode s ustálenou rozhodovacou praxou a naplnením požiadavky spravodlivého procesu a princípu právnej istoty (čl.2 ods.2 základných princípov CSP) .

V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie platí, že rozsah a medze nepriameho účinku smerníc sú vyjadrené právom Európskej únie, ako aj vnútroštátnym právom. Spolupôsobenie týchto právnych poriadkov sa prejavuje tým, že vnútroštátne ustanovenie je možné vykladať eurokonformne len za použitia vnútroštátnym poriadkom aprobovaných výkladových metód, a to všeobecných právnych zásad, najmä zásady právnej istoty a zákazu retroaktivity. V Slovenskej republike nemá všeobecnú (precedenčnú) záväznosť rozhodnutie v inej obdobnej veci nepublikované v Zbierke stanovísk rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, ani faktickú záväznosť pre iné - podobné prípade prejednávané súdmi, i keď v zložitých prípadoch ju možno ako odkazovú metódu používať pri odôvodňovaní súdnych rozhodnutí (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/136/2013 zo 14.5.2014). Uznesenia najvyššieho súdu, na ktoré poukázal žalobca v podanom odvolaní neboli zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí Slovenskej republiky. Nepriamy účinok smernice nie je možný, nakoľko vnútroštátne právo nad rámec smernice zakotvuje prísnejšie podmienky v otázke členenia splátok, čo vzhľadom na zásadu zákazu výkladu contra legem a zásadu právnej istoty zakladá prekážku eurokonformného výkladu.

Navyše odvolací súd dodáva, že s účinnosťou od 1.5.2018 prijatím novely zákona č. 129/2010 Z.z. zákonom č. 279/2017 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení oznámenia o oprave chyby č. 299/2017 Z.z., zákonodarca upustil od požiadavky členenia splátok spotrebiteľského úveru na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov. Uvedená zmena je odôvodnená skutočnosťou, že by bez takejto zmeny bol zákon naďalej v rozpore so smernicou a tiež dôvodom, že týmto postupom zákonodarca napravil skutočnosť, že Slovenská republika pri implementácii smernice, t.j. požiadavky tzv. úplnej harmonizácie prijala právnu úpravu nad rámec podmienok stanovených smernicou. V znení novely vykonanej zákonom č. 279/2017 Z.z. je náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere náležitosť vyplývajúca z ust. § 9 ods. 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z.z. nahradená frekvenciou splátok. V danom prípade však na uvedenú zmenu právnej úpravy nebolo možné pri posudzovaní náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere prihliadať, lebo právny vzťah medzi stranami sporu vznikol dňa 17.6.2014.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok Beian v. Rumunsko zo 6.12.2007) vyplýva, že rozdielna judikatúra v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach je prirodzenou súčasťou vnútroštátneho súdneho systému (v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva). K rozdielnej judikatúre prirodzene dochádza aj na úrovni najvyššej súdnej inštalácie. Ústavný súd vo svojej judikatúre (napr. IV. ÚS 209/2010) v zhode s poukazom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva konštatoval, že rozdiely v súdnych rozhodnutiach sú prirodzene obsiahnuté v každom súdnom systéme, ale zároveň zdôraznil, že dôveru v určitú rozhodovaciu prax v skutkovo i právne porovnateľných veciach vyvoláva prezentovaná rozhodovacia prax súdu najvyššej inštalácie, ktorá sa ustálila po určitú dobu, nie však ojedinelé rozhodnutia súdu v podobnej veci. Požiadavka právnej istoty taktiež automaticky neznamená, že sa judikatúra najmä najvyššieho súdu nemôže vyvíjať, resp., že v prípade, ak je prijaté ojedinelé rozhodnutie vybočujúce z doterajšej rozhodovacej praxe, sa súde musia s jeho záverom stotožniť. Súd prvej inštalácie, ani odvolací súd sa s právnym záverom vyplývajúcim z uvedených rozhodnutí najvyššieho súdu týkajúcim sa eurokonformného výkladu ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch nestotožnil. Uplatnenú námietku preto odvolací súd nepovažoval za opodstatnenú.

13. Z dôvodov, ktoré uviedol, odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok v zamietavom výroku, ako aj v súvisiacom výroku o trovách konania zodpovedajúceho výsledku celého konania ako vecne správny v súlade s ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP.

14. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd postupom podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Žalovaná bola v odvolacom konaní plne úspešná, zo spisu však nevyplýva to, že by si trovy odvolacieho konania uplatnila, k odvolaniu sa nevyjadrila, nebol preto dôvod priznať jej náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd vychádzal z článku 17 základných princípov CSP zakotvujúceho procesnú ekonomiu konania pred súdom. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku úspešnej strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštalácie o výške náhrady trov konania za situácie, keď procesne úspešnej strane žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli, by bolo zjavné nielen nerozumné, ale v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho konania.

15. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 2:1; odlišné stanovisko predsedníčky v senáte k rozhodnutiu senátu je v súlade s ustanovením § 394 ods. 1 CSP pripojené k rozhodnutiu a tvorí jeho súčasť.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštalácie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.